

den Statistik, der udgiver sig for at skulle være et Hjælpe middel for Folketingsmænd og andre, naar Talen er om de militære Bevillingers Størrelse. Men jeg vil nu sige, at denne militære Statistik er af en højst vildledende Beskaffenhed, og det vil ikke være muligt af den at faa noget virkeligt Overblik over, hvad der anvendes i militære Øjemed her i Landet. Hvis den ikke havde givet sig ud for andet end dette at nævne de militære Bevillinger, som findes paa §§ 22 og 23, samt paa de tilsvarende Afsnit paa § 26, kunde den for saa vidt have gjort sin Nytte, men den giver sig jo ud for meget mere, og enhver, der ser denne Statistik, maa faa det Indtryk, at den opgiver de virkelige Militærudgifter, og jeg tvivler heller ikke om, at den i den nu tilstundende Valgkamp vil blive brugt paa den Maade. Det gør et stærkt Indtryk paa Vælgerne, naar man kan trække et saadant officielt Aktstykke frem og læse op, hvad der staar, idet mange godtroende Vælgere ville slaa sig til Taals dermed og antage, at det dog ikke er saa galt fat, som vi andre fortælle. Men navnlig er det fuldstændig misvisende, naar Statistikken vil procentvis angive, hvor meget vore Militærudgifter ere i Forhold til vore Statsindtægter, og naar den her kommer til dette Tal, 20,4 pCt., som skulde betegne Militærudgifternes Part af Statens Nettoindtægt, saa er det fuldstændig misvisende. Jeg synes ikke, Regeringen har Lov til at udgive, eller at den højtærede Minister har Lov at sætte sit Navn under et saadant Aktstykke, der giver et saa fuldstændig falsk Billede. Hvis Ministeren havde opgjort Udgifterne, som de skulle opgøres, saa var han ikke kommen til, at de ere kun 20 pCt. af Statens Nettoindtægter, men han var kommen til et betydeligt højere Tal, til et Tal, der er nærmere ved 30 pCt. end ved 20; det virkelige Tal er jeg ikke i Stand til at opgive. Det er meget vanskeligt, det er egentlig kun Administrationen, der er i Stand hertil, og jeg vil ønske, at denne Statistik meget hurtigt maatte blive revideret, saaledes at den gav et virkeligt, sandt og rigtigt Billede af Forholdet, saaledes som det er. Det bliver endnu mere misvisende at opføre det paa denne Maade, naar man husker paa, at Statens Indtægter i de senere Aar ere voksede ret betydeligt, at vi have faaet meget betydelige Skattetillæg, først ved selve Skattelovene, som have givet Statskassen forøget Indtægt, dernæst ved de forhøjede Jernbanetakster og Porto-

takster, samt ved de stærkt stigende Toldindtægter. Alt dette forrykker Billedet, naar man procentvis angiver, hvad Militærudgifterne ere efter Statens Nettoindtægt. Jeg synes derfor, at under alle Omstændigheder burde den sidste Rubrik i denne Statistik have været helt udeladt, fordi den er saa falsk og misvisende, som noget kan være, og jeg synes ikke, at Regeringen kan være bekendt at sætte sit Navn under det.

Jeg skal derefter gaa over til at om tale et Par af de Ændringsforslag, der ere stillede fra vor Side, jeg tænker navnlig her paa et Par Anmærkninger, som vi fra Socialdemokratiets Side foreslaa skulle udgaa af § 22. Den ene Anmærkning har følgende Ordlyd:

„Krigsministeriet bemyndiges til at afhænde de Bagladerifler af Model 1867, der ikke kunne omdannes til nyere Model, og til at anvende det ved Salget indvundne Beløb til Tilvejebringelse af tidssvarende Haandvaaben.“

Jeg synes, at Anmærkninger af denne Beskaffenhed ere uheldige. Det vil med andre Ord sige, at her komme Penge ind i Statskassen, som ikke komme til at staa under Bevillingsmyndighedens Kontrol. Hvor store Beløb det drejer sig om, kan ingen vide, man kan ikke vide, hvor mange gamle Geværer man er i Stand til at sælge i det kommende Aar, altsaa, Summen kan man ikke ræsonnere over, den kender man ikke, men man kan ræsonnere over Sagen, thi det er uheldigt, at Staten saaledes skaffer sig Indtægter, og Administrationen anvender dem paa egen Haand, som den synes. Herved berøver man Bevillingsmyndigheden den Ret, den bør have, til at kunne øve Kontrol overfor de Bevillinger, der blive givne.

Den anden Anmærkning behøver jeg ikke at læse op, det er den meget bekendte Anmærkning, der blev indsat paa Finansloven i Fjor, og som den Gang var Genstand for en meget stærk Debat i Folketinget. Jeg udtalte mig da udførligt imod den og kan henholde mig til de Udtalelser, jeg da fremkom med. Da vi fra Socialdemokratiets Side ikke stemte for den i Fjor, mener jeg heller ikke, vi ere forpligtede til at stemme for den i Aar, jeg ved meget godt, at Anmærkningen vil faa Lovskraft igen i Aar, men om den faar det den bestemte Tid ud, er et andet Spørgsmaal. Det er ikke umuligt, meget tyder tværtimod paa, at der til næste Aar kommer et andet Folketingsflertal end det, der sidder i Øjeblikket, og dette ny Folke-